

Sygn. akt: II K 1265/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2018r

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Przybylska

Protokolant: sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 1.03.2018r, 16.04.2018r

sprawy **T. F.**

syna J. i E. z d. N.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 lipca 2017r około godziny 2.00 w miejscowości E. gmina K. uderzył pięścią w nos małoletnią A. W. w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci rozcięcia nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157§2 kk

1. uznaje oskarżonego **T. F.** za winnego zarzucanego mu czynu z tą zmianą, iż przyjmuje, że pokrzywdzona doznała obrażeń w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem nie wymagającym ich repozycji oraz rany grzbietu nosa tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 157§2 kk i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym,
2. na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego T. F. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A. W. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. kwotę 504 (pięćset cztery) złote podwyższoną o 23% podatku od towarów i usług (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu,
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 316 (trzysta szesnaście) złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych i w pozostałej części zwalnia go od ich uiszczenia.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt II K 1265/17

UZASADNIENIE

Oskarżony T. F. ma 25 lat, posiada wykształcenie wyższe, z zawodu rolnik. Nie pracuje, nie uzyskuje dochodów, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Oskarżony jest kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony nie był karany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 22, 37 – 38, 113 ; karta karna k.34)

W dniu 17 lipca 2017 r około godziny 2.00 w miejscowości E. gmina K. T. F. uderzył pięścią w nos małoletnią A. W. w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem nie wymagającym ich repozycji oraz rany grzbietu nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 22, 37 – 38, 113, zeznania świadków A. W. k. 113v – 114, D. M. k. 114, K. M. k. 114v, K. W. k. 138v, notatka urzędowa k.1-3, karta leczenia k.12, opinia k.25, 121, odpis postanowienia k.62, kserokopia historii leczenia k.110-111, płyta ze zdjęciem RTG k.112)

Oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie przed sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu podnosząc, że nie uderzył pokrzywdzonej. W mowie końcowej przeprosił pokrzywdzoną podnosząc, iż nie pamięta co się działo w dniu zdarzenia.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał, iż nie uderzył A. W.. Zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym i zdaniem sądu stanowią linię obrony przyjętą przez oskarżonego. Przedstawiona przez oskarżonego wersja wydarzeń jest najbardziej korzystna z punktu widzenia jego obrony, jednakże pozostaje ona w sprzeczności z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z zeznaniami naocznych świadków A. W., D. M., K. M. oraz K. W. oskarżony uderzył pokrzywdzoną pięścią w nos, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej A. W.. W istotny sposób potwierdzają je bowiem zeznania D. M., K. M. oraz K. W.. Sąd uznał zeznania złożone przez pokrzywdzoną na rozprawie w zakresie przebiegu zdarzenia oraz doznanych obrażeń ciała za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszane i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację A. W. dotyczącą przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia. Pokrzywdzona w swych zeznaniach opisała przebieg zdarzenia oraz doznane obrażenia ciała. Zeznania te zostały potwierdzone przez świadków zdarzenia.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków D. M., K. M. oraz K. W.. Sąd uznał zeznania złożone przez świadków na rozprawie za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Świadkowie w swych zeznaniach opisali dokładny przebieg zdarzenia. D. M., K. M. oraz K. W. wskazały sposób zachowania T. F.. Dokładnie opisały poszczególne fazy zdarzenia. Zeznania wyżej wymienionych potwierdzają zeznania pokrzywdzonej w zakresie przebiegu zdarzenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Zeznania pokrzywdzonej w zakresie doznanych przez nią obrażeń ciała znajdują pełne potwierdzenie w opiniach biegłego A. T.. W opiniach tych potwierdzone zostały obrażenia ciała jakich doznała pokrzywdzona w wyniku zdarzenia. Biegły opisał przebieg leczenia pokrzywdzonej oraz wpływ obrażeń na funkcjonowanie jej organizmu.

Sąd uznał za trafne i przydatne dla rozstrzygnięcia jako sporządzone zgodnie z zasadami sztuki opinie biegłego dotyczące stanu zdrowia pokrzywdzonej i doznanych przez nią urazów oraz mechanizmu ich powstania. Fakt obrażeń jakich doznała pokrzywdzona w wyniku zdarzenia został potwierdzony w zeznaniach świadków.

Za wiarygodne, lecz nie przedstawiające szczególnej mocy dowodowej należało uznać zeznania M. F. i M. K., którzy potwierdzili jedynie, iż byli z oskarżonym w dniu 17 lipca 2017 r na dyskotecę w E., jednak po zakończonej imprezie rozdzielili się z nim i nie wiedzą co się działo z T. F. po wyjściu z dyskoteki.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje :

Oskarżony swym zachowaniem wyczerpał ustawowe dyspozycje art. 157 § 2 k.k. albowiem w dniu 17 lipca 2017 r około godziny 2.00 w miejscowości E. gmina K. T. F. uderzył pięścią w nos małoletnią A. W. w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem nie wymagającym ich repozycji oraz rany grzbietu nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni.

W art. 157 § 1-3 k.k. określone zostały typy spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. Kodeks dzieli te "inne" naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia "dłużej niż 7 dni" i "nie dłużej niż 7 dni". Czynność sprawcza polega na "powodowaniu" opisanych w art. 157 § 1 lub 2 skutków. Pojęcie to obejmuje wszystkie zachowania, pozostające w związku przyczynowym i normatywnym ze skutkiem (zob. wyrok SA w Warszawie z 19 września 1995 r., II Akr 308/95, Prok. i Pr. 1996, nr 7-8, poz. 14). Zachowanie musi obiektywnie naruszać wynikającą z naszej wiedzy i doświadczenia regułę postępowania z dobrem prawnym, jakim jest zdrowie człowieka. Przepięstwo opisane w treści art. 157 § 1 k.k. jest przestępstwem indywidualnym. Koniecznym warunkiem jego przypisania jest wykazanie, iż to konkretna osoba, swoim działaniem lub zaniechaniem spowodowała wystąpienie opisanego w nim skutku, czyli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7.

Na podstawie ustalonego w toku postępowania materiału dowodowego bezspornym jest to, iż oskarżony T. F. uderzając pokrzywdzoną pięścią w twarz spowodował opisane wyżej obrażenia ciała trwające poniżej 7 dni.

Zarzucany oskarżonemu czyn był przez niego zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę oskarżonego. Oskarżony w chwili dokonania zarzucanego mu czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. Miał zdolność rozpoznania bezprawności czynu i zachodziła normalna sytuacja motywacyjna.

Mając powyższe na uwadze, Sąd kierując się określonymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary oraz treścią art. 58 § 2a k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym. Oskarżony nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. Przy wymiarze tej kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą sposób działania oskarżonego, rozmiar ujemnych następstw wywołanych jego zachowaniem oraz stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. Sąd wziął również pod uwagę prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu zarówno prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Jako okoliczność łagodząca sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonego. Zdaniem sądu dokonując oceny zarówno okoliczności przedmiotowych związanych z popełnionym przez oskarżonego przestępstwem w niniejszej sprawie, jak i analizując postawę samego oskarżonego zauważyć należy, iż istnieją pozytywne prognozy na przyszłość. Podejmując decyzję o wymierzeniu kary ograniczenia wolności sąd uznał, iż spełni ona cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego.

Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 3.000 zł. tytułem zadośćuczynienia z doznane cierpienia fizyczne i krzywdę moralną.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonego zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, że stosownie do treści art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę.

Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą powstać w przyszłości. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru.

Na krzywdę, o jakiej mowa w art. 445 § 1 k.c., składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach pozostających bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi, nieodwracalnymi, np. wskutek wyłączenia z normalnego życia i pozbawienia jego radości.

Przepisy kodeksu cywilnego, nie zawierają kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. ustawodawca pozostawił powyższą kwestię każdorazowo uznaniu sądu, uzależnionemu od okoliczności konkretnej sprawy.

Ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy pozostawione zostało sądowi. Kryteriami istotnymi przy ustalaniu "odpowiedniej" sumy zadośćuczynienia to np. rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość oraz stopień winy sprawcy (por. wyrok SN z dnia 20. 04.2006r. sygn. akt IV CSK 99/05 publ. LEX nr 198509 oraz teza 2 wyroku sądu apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17.01. 2006r., sygn. akt I ACa 1983/04, publ. LEX nr 186503). Jednym z kryteriów określających "odpowiedniość" zadośćuczynienia jest również jego kompensacyjny charakter (por. wyrok SN z dnia 15.02.2006r. sygn. akt IV CK 384/05 publ. LEX nr 190756). W niniejszej sprawie pokrzywdzona w następstwie działania oskarżonego doznała obrażeń ciała, które naruszyły czynność narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Skutkiem tych obrażeń był odczuwany ból fizyczny.

Uwzględniając powyższe Sąd zasądził na rzecz pokrzywdzonej kwotę 3000 złotych tytułem zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i dyskomfort psychiczny związany z doznanymi obrażeniami ciała. Fakt złamania nosa ograniczył pokrzywdzonej kontakt z ludźmi i naraził ją na cierpienia fizyczne i psychiczne. Wskazana kwota zdaniem sądu w pełni czyni zadość krzywdom jakich doznała A. W. w wyniku działania oskarżonego. Kwota 8000 złotych wskazana przez pełnomocnika pokrzywdzonej zdaniem sądu jest zbyt wygórowana.

Sąd przyznał pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej kwotę 504 złote podwyższoną o 23% podatku od towarów i usług (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu.

Oskarżony nie uzyskuje dochodów, nie posiada majątku. Stosownie do art. 624 § 1 k.p.k. sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 316 złotych tytułem części kosztów zwalniając go od ich uiszczenia w pozostałej części.

SSR Marta Przybylska